„Ik wou, dat we kennis met haar konden maken," zei Han.

„Ja, verloor ze maar iets," opperde Frits.

„Of viel ze maar van de trap. En dan wij haar opvangen!" stelde Han voor.

„En haar dan naar huis brengen," borduurde Frits op dit aanlokkelijk onderwerp door. „Eerst zouden we haar in het rijtuig moeten dragen." — Hè!! Ze dronken hun thee, fantaseerend, glurend over hun kopjes heen naar haar . . . .

„Zóó'n meisje om mee te tennissen," zei Frits.

„Of te roeien."

„Of te dansen."

„Wat een schapen hebben wij dan in de club, vergeleken bij haar."

„Ze zal het ons niet aanzien, dat we nog op de H. B. S. gaan, denk je wel?" fluisterde Frits.

„Natuurlijk niet," zei Han zelfbewust. „Ze denkt natuurlijk dat wij studenten zijn."

En „zij" dronk haar kopje thee, liet gedachteloos haar oogen door het zaaltje gaan. Ze schouwden onverschillig over het tafeltje bij het raam, waar de jongens zaten, die mooie, levenslustige oogen.

„Ze kijkt naar ons." — Han, gejaagd, trok zijn vest af, streek door zijn borstelig kuifje; Frits plukte aan iets denkbeeldigs onder zijn neus. — „Ze zal aanstonds nog wel eens kijken," veronderstelde Han.

Maar ze keek niet meer. — Net toen juffrouw Mien de croquetjes gebracht had, tipten haar vingers in klein, zilver beursje, rekende ze af, en stond op.

„Ze gaat weg," jammerde Frits, het croquetje met haastig gemaal van tanden naar binnen werkend. „Toe voor uit zeg, schiet op. Laat die andere twee maar liggen. Ik reken wel af." En schallend zijn stem door het zaaltje: „Juffrouw!" haalde hij zijn beurs al te voorschijn, rekende gauw, gauw, wat alles kostte. Juffrouw Mien kwam niet.

„Dat doet ze er nou expres om," veroordeelde Frits lichtvaardig zijn charme van voor een half uur. „Zou je d'r niet..." Dan, terwijl Han de jassen en hoeden haalde, liep hij naar het buffet, zei: „U krijgt van mij een stelletje thee en vier croquetjes," telde het geld al neer op het marmerblad.

„Wie heeft u geholpen, mijnheer?"

„Doet dat er iets toe? Juffrouw Mien, die blonde. O, daar komt ze net." En jachterig, terwijl Han hem in zijn jas hielp, wees hij op het geld, — „'t Klopt hè?" — wachtte juffrouw Mien's bevestiging niet meer af, rende met Han naar beneden, drie, vier treden tegelijk, nog een zaaltje door, en stond op straat. Haastig gingen hun blikken rechts, links.

„Zie je d'r?" vroeg Frits licht-hijgend.

„'k Zie niks. Jij?"

„Ik ook niet." — Aardige, slanke figuurtjes stapten hen voorbij op hooggehakte schoentjes, maar „het" figuurtje in fluweelen costuumpje met wit bont, en het leuke steekhoedje, was nergens meer te bekennen.

„Het komt door de croquetjes . . ."

„Ja, zou je ze niet . . . ."

„Maar we gaan er wéér naar toe. Ze komt er natuurlijk meer."

„Ja, dan schaffen we het rooken voorloopig maar af." Hetgeen de eerste opoffering was, die ze zich voor de onbekende schoone getroostten.

Den volgenden dag, en den dag daarop, en zoo de geheele week gingen ze naar Queen's, dronken thee, aten croquetjes. „Zij" kwam niet. 's Avonds over hun boeken gebogen, droomden ze van prachtoogen, van rechte neusjes en poppevoetjes. Overdag op school bekladden ze hun boeken en schriften met fijne profieltjes, lachten geheimzinnig als de andere jongens informeerden, waarom ze „zoo gek" deden. Tot op een morgen, Frits Han geheimzinnig tegemoet kwam.

„Zeg, ik weet iets."

„Heb je d'r gezien?"

„Nee, maar ik heb een idee."

„Vertel op."

„'t Is gewaagd, maar de éénige manier om haar weer te zien."

„Nou, vooruit dan."

„We plaatsen een advertentie; kijk zoo. 'k Heb ze al even opgeklad." Uit zijn tasch haalde Frits een blaadje, gescheurd uit een schrift, waarop stond: „De dame in zwart fluweel met witte bont, die 25 October 's avonds tusschen 5 en 6 uur in Queen's Lunchroom was, wordt beleefd verzocht haar adres op te geven."

„'n Reuze-idee zeg!"

's Middags tusschen 12 en 2 togen ze naar het bureau van de krant, offerden schutterig hun laatste weekgeld voor de advertentie. — „Brieven aan huis bezorgen, mijnheer?"

„Nee, laat maar hier. Die komen we wel halen."

„In orde mijnheer."

Toch gingen ze na vieren nog naar Queen's, om te zien, of zij er was, liepen alleer het beneden- en bovenzaaltje door want er was geen geld meer voor thee of croquetjes. Ze was er niet. Toen gingen ze naar huis, met een nieuwe hoop in hun hart. Want de advertentie moest succes hebben.

De advertentie had succes. Den volgenden dag, toen ze naar het bureau van de krant gingen, en vroegen: „Is er ook antwoord gekomen op n°. 6728?" werd hun door het loket een briefje toegeschoven, een rose, zwaar-geparfumeerd briefje.

„O, die goddelijke engel," zei Frits, den geur opsnuivend.

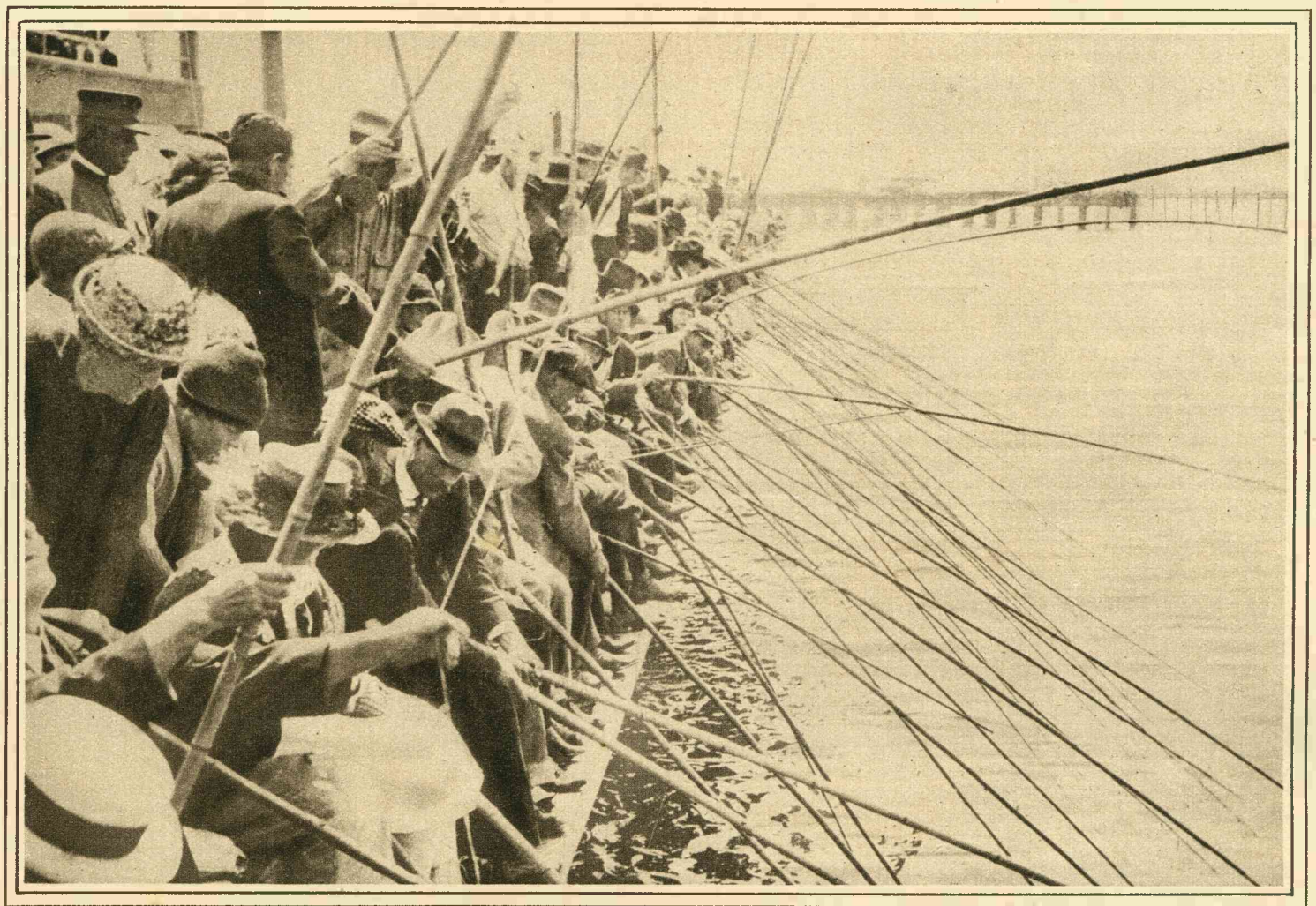
„Die verrukkeling," juichte Han. „Hoe schrijft ze?"

„O aardig zeg." — Han beschouwde ook het kriebelige adresje.

„Echt schrift voor zoo'n klein handje," filosofeerde hij.

„Ja, ze had een schattig pootje."

„We moeten hem lezen, waar het rustig is," zei Han.

Een eigenaardigen aanblik levert van tijd tot tijd de kade van Redondo-Beach in Californië, waar soms zooveel makreel voorkomt, dat de liefhebbers van de hengelsport zich verdringen om aan de kade te kunnen visschen. Het komt voor, dat per dag honderdduizend makreelen alleen met den hengel gevangen worden.

„Ja, laten we naar het plantsoen gaan. Tijd genoeg, en dan zijn we vlak bij school." Frits stak het briefje eerst in den zak van zijn overjas. Later nam Han het over, liep er ook een eindweegs mee in zijn overjas.

In het plantsoen, dat prijkte in najaarstooi, gingen ze zitten op 'n eenzaam bankje. Frits sneed langzaam de enveloppe met zijn mes open, haalde voorzichtig een rose velletje er uit, keek nog eens in de enveloppe of er nog meer in zat. Toen samen aan 't lezen: „M! Daar ik moet aanneeme de dame van de adfertensie te zijn, zoo verzoek ik Uedle heden avont om 9 uur bij Quens te zijn, waar ik dan ook zal zijn. Groetend: Maria Beekmans. P.S. Ik zit beneede."

Ontnuchterd keken ze elkaar aan, zwegen eerst, dan zei Han: „ze schrijft fouten."

„Ja, had je dat van d'r kunnen denken?"

„Nee zeg." — In hun verbeelding zagen ze haar verfijnde persoontje. Hoe kòn ze fouten schrijven.

Maar Frits was de eerste, die opheldering wist. „Ze zal een buitenlandsche zijn. Een Belgische misschien."

„Natuurlijk is ze dat," stemde Han gretig bij. „Zoo zag ze er uit ook. Wat een stomme ezels om daar niet direct aan te denken."

Opgelucht gingen ze naar school . . . .

's Avonds vroeg Frits een kwartje aan zijn zuster, Han een kwartje aan zijn broer, den student, te leen. Han's broer informeerde vriendelijk: „Wat voer jij toch uit tegenwoordig? Die overjas van je mag je wel eens buiten hangen. Daar is een luchie an hoor." — Han was nog kinderlijk genoeg om te blozen.

Om kwart voor negen zaten Frits en Han in het benedenzaaltje van Queen's. In een hoekje zaten ze iets verscholen achter een palm, maar toch zóó, dat ze de openslaande tochtdeur goed konden zien. Vóór hen op het tafeltje stonden twee kleintjes koffie. Frits had ter eere van dezen bijzonderen avond een hel-gele das, versierd met rood-groene stippeltjes, die volgens hem „artiesterig" stond, aangedaan. Han had zijn voeten, in nieuwe lichtbruine schoenen, aandachttrekkend vooruitgeschoven.

Ze wachtten, keken naar de tochtdeur, die open-en dichtsloeg; het benedenzaaltje was bijna leeg, de meeste bezoekers gingen naar boven. Frits had al eenige keeren zijn horloge voor den dag gehaald, in zenuwachtig vergelijk met de klok, die achter hen tikte. Toen negen heldere slagen door het zaaltje weerklonken, en Han en Frits reeds met angst bedachten, dat zij misschien niet komen zou, week de tochtdeur om een groote, forsche dame door te laten in zwart fluweel met witte bont en enormen zwaarbevederden hoed.

Frits trapte Han op zijn nieuwe schoenen. Han schopte Frits vriendelijk terug. Toen, reactie van zenuwachtig wachten, smoorden ze een lachbui in hun koffiekopjes.

„Maria Beekmans," grinnikte Frits.

„Wat een dragonder," proestte Han.

De dame, negeerend de twee jongens, liep eerst het zaaltje door, aandachtig rondkijkend, ging dan zitten met gestaag getuur naar de klok en de tochtdeur.

„Laten w'er van door gaan, voor ze ons in de gaten krijgt," fluisterde Frits. — Haastig rekenden ze af, schaterden het uit op straat, jongensachtig met hun wandelstokje tegen hun knieën slaand.

„Zoo'n dragonder," herhaalde Han.

„Zoo'n fregat," zei Frits. — „En dat we één moment hebben kunnen denken, dat die brief van onze schat kwam" verontwaardigde Han zich.

„Ja, wat zijn we oer-stom geweest."

De lachbui geheel verwerkt, gingen ze weer al de aantrekkelijkheden van het onbekende, elegante persoontje opnoemen, vergelijkingen makend tusschen de „verrukkeling" en Maria Beekmans. En toen ze om half elf van elkaar gingen, zei Frits: „Ik geef den moed nog niet op. We zullen haar nog wel te zien krijgen."

„O, daar ben ik zéker van," zei Han.

„Nou bonsoir," groette Frits luchtig zwaaiend met zijn rotting.

„Bonsoir."

Welgemoed gingen Han en Frits met vol weekgeld de nieuwe week in, als habitué's van Queen's. Den derden middag na schooltijd, dat ze samen op hun gewone plaatsje zaten — twee middagen had Frits beneden, Han boven gezeten, om „haar" vooral niet te kunnen missen — den derden middag kwam in het knusse bovenzaaltje „de Kurk" binnenstappen. „De Kurk", zoo bijgenaamd zonder eenige grondige reden, was de leeraar in Natuurkunde, was dè speciale antipathie van Han en Frits. „De Kurk" kreeg hen in het oog, groette, ging direct bij de deur zitten, bestelde thee.

„Wat moet die lamme vent hier?" vroeg Frits.

„Stel je voor, dat zij nu net komt," zuchtte Han.

„Nog een wonder, dat hij ons niet aanspreekt."

„We kijken niet zèg."

Maar toch, ondanks dat voornemen, werden beider oogen steeds in zijn richting getrokken, want „de Kurk" zat dicht bij de deur, bij de deur waardoor zij zou binnenkomen, als ze kwam . . . . .

En daar opeens, in zwart fluweel met het witte bont en de groote mof, en het pikante steekhoedje, verscheen ze, smal, gehandschoend handje duwde de deur open. Han en Frits staarden, staarden . . . De schat, de lieveling, daar was ze weer . . . .

Ze keek het zaaltje in; dan met lief lachje van herkennen, wandelde ze toe op „de Kurk", ging bij diens tafeltje zitten. Aan haar pink droeg ze keurig pakje, omstrikt met lila zij lintje, dat ze nu op een stoel legde bij haar mof en haar taschje. Dàn steunde ze kin in haar handje, begon, iets vooroverleunend, met „de Kurk" te converseeren.

„Goede hemel, wat zou dat beteekenen!" luchtte Frits zijn overgroote verbazing.

„Ze zal toch niet zijn vrouw zijn," opperde Han, mechanisch zijn theekopje op 't schoteltje heen en weer schuivend.

„Zoo'n lief kind? Bestaat niet! Stel je voor, „de Kurk" z'n vrouw. Nee, daar zit wat anders achter."